

On aamu, auringon säteet tanssivat oksiston lomassa. On tyyntä, hiljaista. Minä istun pienen suolammen rannalla kiveen nojaten, katsellen usvan huntua vetten pinnalla. Pieni kitukasvuinen mänty heijastuu eteeni veden mustasta peilistä, mutta minä en tunnista omaa kuvajaistani. En tunne jalkojani, käsiäni. En muista eilistä, ajattele tulevaa. Vain kaipaus sisälläni sitoo minut tähän hetkeen. Havahdun lammen toista rantaa astelevaan hahmoon. Nousen sijoiltani, mutta askeleeni lammen mustalla peilillä eivät jätä jälkeäkään. Vain usva saattotyössään kietoutuu kehoni kankaaksi verhoten matkani. Pian hahmon piirteet selkenevät, vanha mies. Onkivapa olallaan verkkaisin askelin taittaa hän matkaansa rannan heteikkaa pitkin. Istahtaa lahoavan puun rungolle, ja kaivelee tuohikontistaan esineen. Muutama napakka kopaus puun runkoon karistaa vanhat tupakanpurut. Piipusta tupruava savu sekoittuu miehen vaatteisiin, mutta minä en poimi sen tuoksua. Sanaton kysymys saa miehen kääntämään sarkatakkinsa kauluksen. Aivan kuin minua ei olisi, hän tuijottaa lävitseni lammen pinnalla kelluvaa kohoa. Minä palaan jälkiä jättämättä. Etäältä tarkkailen miestä, aamu vaihtuu päiväksi, päivä illaksi. Hämärän turvin palaa takaisin, sinne mistä lienee tullutkaan. Minä nukahdan. On aamu, auringon säteet tanssivat oksiston lomassa. On tyyntä, hiljaista. Minä istun pienen suolammen rannalla kiveen nojaten, katsellen usvan huntua vetten pinnalla. Pieni kitukasvuinen mänty heijastuu eteeni veden mustasta peilistä, mutta minä en tunnista omaa kuvajaistani. En tunne jalkojani, käsiäni. En muista eilistä, ajattele tulevaa. Vain kaipaus sisälläni sitoo minut tähän hetkeen. Mitä kummallisinkin uni vanhasta miehestä palaa mieleeni. Havahdun liikkeeseen. Nousen sijoiltani, ja astelen pitkin lammen heteistä rantaa. Kuura seuraa takanani verhoten maan valkeaan huntuun. Lähempää erotan kaksi miestä, he raahaavat jotain perässään. Jotain valkoista. Kiireellä sysäävät raahamansa mytyn lammen mustan veden syleilyyn. Samassa tunnen iskun kyljessäni. Kylmän teräksen joka lävistää kehoni kuoren. Tuossa hetkessä minä muistan. Näen kaiken selvästi. Sinun upotessasi kylmän veden syleilyyn, minä näen sormuksen jättämän jäljen. Ruhjeisen kehosi käärittynä maan tahrimaan yöasuun. Elottomana sinä vajoat. Tuskasta, vihasta ja raivosta rakennettu huutoni saa veden pinnan väreilemään. Taivuttaa tahtoonsa oksat rannan puiden, repii mukaansa viimeisetkin lehdet. Poskilleni valuvat kyynelkastelevat lammen mustan peilin, tarttuvat huutoni matkaan raivoisaksi myrskyksi. Tämä saa teidät pysähtymään. Teidät jotka minulta vääryydellä otitte sen minulle kaikista rakkaimman. Te jotka yön turvin tulitte, minuun teränne upotitte ja pakotitte katsomaan, kun toinen teistä otti rakkaimpani väkisin minun ummistaessa silmäni voimattomana. Minä vannon, minä tulen murtamaan nämä kahleet paikan ja ajan. Vieköön se vuosisadan tai tuhannen, mutta minä tulen tämän teille kostamaan, eikä mikään voima tule minua pitelemään. Minä tulen muodossa myrskytuulen. Mi – nä ...